

Nedlukningen 08/04-2020

Endnu en dag. Der er ikke noget nyt at vågne op til. Igen.

Det er ved at være nogle uger siden at vi blev sendt væk fra skolerne. Dagene tager uger og ugerne tager måneder. Jeg finder mig selv tælle sekunder. Vente på at jeg kan gå i seng. Jeg er dog ved at være vant til rutinen. Vågne. Lave lektier. Spise. Få tiden til at gå. Sove.

Det er svært at holde sig beskæftiget hele tiden. I starten snakkede jeg hele tiden med mine venner fra skolen. Nu snakker vi kun engang i mellem. Det er som om at folk vænner sig til, ikke at have andre mennesker omkring sig 24/7. Jeg arbejder stadig på at kunne slappe af, når det bare er mig selv.

Man får vildt meget tid til at tænke. For meget, hvis du spørger mig. Måske er det fordi der ikke sker noget nyt for en. Man ved hele tiden hvad der skal ske, fordi der er ikke nogle til at ændre planerne. Man har et skema, som man skal følge. Derudover har man frit spil. Måske er det lige netop fordi at det bliver for let, at man begynder at skabe problemerne selv. Personligt overtænker jeg en del. Det giver et lille rus af det drama, vi normalt håndterer hver dag. Tror jeg. Selv det emne overtænker jeg.

For at slippe for mine tanker, bare en smule, ser jeg serier. Film og serier for at være specifik. På bare 3 dage blev jeg færdig med alle 4 seasoner på en serie. På de samme tre dage så jeg 3 film og lavede lektier. Det utroligt hvad man kan nå, når man bare er for sig selv.

At spille computer og snakke med folk er begyndt at være kedeligt efterhånden. Jeg er begyndt at udfolde mig mere kreativt. For eksempel er jeg begyndt at tegne og lave små figure. Høre musik og gå lange ture. Igår gik jeg 11,14 km.

Hver aften tænder jeg lydkæderne rundt i mit værelse, og lader dem lyse hele rummet op. Hver aften i flere uger. Lige når solen næsten er gemt væk bag højsonten. For mig, er stunder som dette øjeblikke jeg virkelig tænker over hvor længe det her har varet. For ikke at tale om hvor længere det vil vare i det hele taget.

Om natten drømmer jeg mig tilbage på efterskolen, men det er allerede som et helt andet liv. Det føles næsten som om at det ikke var mig der levede det. Hvis ikke jeg talte med mine venner derfra hver dag, ville det være svært at huske end at glemme.

Nu håber jeg bare på at vi får styr på den her virus, så vi igen kan vende tilbage til en normal hverdag. For den normale hverdag, har jeg virkelig lært at sætte pris på.